

čilo usnesením rekursního soudu (třebas potvrzujícím usnesení prvního soudu) dnem následujícím po uplynutí 15 dní od doručení rozhodnutí rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 19. března 1935, R III 141/35; důvody viz Úr. sb. č. 2020.)

Čís. 14250.

Výpověď služebního poměru je účinná, stala-li se doporučeným dopisem k rukám člena domácnosti zaměstnance (jeho manželky).

(Rozh. z 20. března 1935 Rv III 763/34; důvody viz Úr. sb. č. 2022.)

Čís. 14251.

Vymáhající věřitel může se domáhati vyjevovací přísahy, i když nevedl dříve exekuci na nemovitost a na pohledávky povinného.

(Rozh. ze dne 21. března 1935, R I 188/35.)

Vymáhající věřitel navrhl zahájení řízení podle § 47 ex. ř. proti povinnému. **P r v ý s o u d** tomuto návrhu nevyhověl z těchto důvodů: Podle § 47 ex. ř. odst. 2 lze nařídit dlužníku složení manifestační přísahy v případě, že u dlužníka nebyly nalezeny věci, které mohly být vzaty do exekuce, nebo byly shledány jen takové věci, jejichž nedostatečnost pro jejich malou hodnotu nebo zástavní práva pro jiné věřitele již zřízená, jasně najevo vychází. Tyto předpoklady zde nejsou, poněvadž věci zabaveny byly a třebaže byly podány třetími osobami vylučovací žaloby, není jisto, jaký bude výsledek těchto sporů, a nevychází jasně najevo zástavní práva nebo nároky třetích osob, které by vylučovaly exekuci. Návrh na zavedení manifestačního řízení podle § 47 ex. ř. je při nejmenším předčasný. **R e k u r s n í s o u d** k návrhu vymáhajícího věřitele změnil usnesení prvního soudu a návrhu na řízení podle § 47 ex. ř. vyhověl. **D ů v o d y:** Za podmínek § 47 odst. 2 ex. ř. lze žádati za vyjevovací přísahu bez ohledu na to, zda exekuce na nemovitosti nebo jiná práva dlužníková byla zahájena nebo skončena (rozh. čís. 10827). Uvedené podmínky jsou splněny, poněvadž, pokud jde o položky, na něž třetí osoby neuplatňují právo vlastnické, jsou věci ty takové ceny, že jejich nedostatečnost pro jejich malou hodnotu jasně najevo vychází. Pokud pak jde o ostatní vylučované předměty, na něž jiné osoby uplatňují nároky činící exekuci nepřipustnou, stačí pro vyhovění návrhu, že na tyto předměty jiné osoby nároky činí, nechť se tak stane jakýmkoli způsobem, a jest proto nerozhodno, jaký bude výsledek ve sporech excindačních, neboť dle dnešního stavu nároky ty činěny jsou, a to stačí k odůvodnění návrhu podle § 47 odst. 2 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V rozhodnutí čí. 11993 sb. n. s., na něž stěžovatelka poukazuje, byl sice vysloven názor, že nelze uložit povinnému vyjevovací přísahu, má-li movité věci exekucí dosud nepostížené, jež jsou vymáhající věřitelce známy. Avšak stěžovatelka netvrdí, že kromě zabavených předmětů má svršky, u níž by nebylo předpokladů druhého odstavce § 47 ex. ř. a naznačuje to jen nejasně tvrzením, že exekuce byla provedena pouze ve dvou místnostech a nebyl učiněn pokus výkonu exekuce i v jiných místnostech. Je proto její tvrzení, že exekuce nebyla provedena v celém domě, bez významu. Stěžovatelka nenapadá správný názor, že jedním z předpokladů uvedeného místa zákonného jest, že nalezeny byly věci, na které třetí osoby činí nárok, míní však, že tento předpoklad není v souzeném případě dán, když vymáhající věřitelka se snaží odporovati právům třetích osob. Než toto tvrzení je nepřípustná novota a nelze tedy k němu vůbec přihlížeti. Pokud stěžovatelka dovozuje, že, ježto exekuce byla odložena, není dosud zřejmo, zda vůbec a do jaké míry zůstane její výkon bez výsledku, přehlíží, že § 47 odst. 2 ex. ř. stanoví jako předpoklad též, že byly nalezeny jen takové věci, jejichž nedostatečnost vzhledem k jejich malé hodnotě jasně najevo vychází, a že v souzeném případě jest to ze spisu patrné podle přibližných cen uvedených výkonným orgánem (rozh. čí. 6243 sb. n. s.). Nejvyšší soud vyložil v rozhodnutí čí. 3167 sb. n. s., na něž poukázal též v rozhodnutí čí. 10827 sb. n. s., že zákonodárce má pod výrazem »věci« použítým v druhém odstavci § 47 ex. ř., na myslí jen věci movité, ježto účelem vyjevovací přísahy jest, aby vymáhající věřitel se domohl uspokojení co možná nejdříve a s nejmenším nákladem. (V témž smyslu také judikát čí. 227 dřívějšího nejv. soudu ve Vídni čí. 1650 úř. sb.) Z tohoto uvedeného důvodu je patrné, že v oněch rozhodnutích se míní hmotné věci movité, z nichž může věřitel dojíti uspokojení exekucí ve smyslu § 249 ex. ř. co nejdříve a s nejmenším nákladem, a nikoliv též pohledávky anebo jiná práva povinného, ježto samou exekucí na ně nedojde vždy ještě uspokojení, nýbrž nejvýše teprve vymáháním jich nebo výkonem ve jménu povinného. Tomu nasvědčuje i použitý v zákoně výraz »u dlužníka nalezeny«, ježto se to může říci jen o hmotných věcech. Tento výklad stěžovatelka také sama přiznává, když poukazujíc na rozhodnutí čí. 3167 sb. n. s. mluví o svršcích. V rozhodnutí čí. 10827 sb. n. s. se poukazuje na usnesení rekursního soudu, v němž byl vysloven názor, že vymáhající věřitel může žádati vyjevovací přísahu již před zahájením, po případě před skončením exekuce na nemovitosti anebo na jiná práva dlužníková. Tomuto názoru sice odporuje názor komentáře Neumannova, jenž uvádí, že, učinil-li vymáhající věřitel návrh na zabavení pohledávek povinného, musí provést tuto exekuci do konce nebo dokázati její předvídatelnou bezvýslednost dříve, než učiní návrh na složení vyjevovací přísahy, ale s tímto názorem nelze souhlasiti. Neboť když předpis § 47 odst. 2 ex. ř., v němž předpo-

klady pro povolení vyjevovací přísahy jsou uvedeny výčetmo (srov. rozh. čís. 6243 sb. n. s.), má na mysli jen hmotné věci movité, jest ve-
 dlejší, zda povinný má pohledávky nebo nemovité věci a tedy též, zda
 vymáhající věřitel, věda o nich, mohl vésti nebo již vedl na ně exekuci
 (srov. také důvody svrchu zmíněného judikátu). Nebránil by tedy tento
 předpoklad, i kdyby byl v souzeném případě dán, povolení vyjevovací
 přísahy. Poukaz stěžovatelčin na §§ 14 a 27 ex. ř. je nepřipustný, ježto
 tam se míní jen exekuční prostředky a výkon exekuce vedoucí k uspo-
 kojení vymáhajícího věřitele, kdežto složení vyjevovací přísahy samo
 o sobě takového výsledku nemá.

Čís. 14252.

**Zákon ze dne 22. února 1934 čís. 34 Sb. z. a n. o dočasných opatře-
 ních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.**

**Pojistnými premiemi nejsou v § 2 b) zák. čís. 34/34 míněny pří-
 spěvky k sociálnímu pojištění.**

**Předpokladem § 4 odst. 2 zákona čís. 34/34 Sb. z. a n. není, aby
 osoba, jež se musila vzdáti živnosti pro hospodářské poměry, splnila for-
 mální předpisy živnostenského řádu pro oprávnění k provozu živnosti,
 nýbrž stačí, že byla samostatně výdělečně činnou.**

(Rozh. ze dne 21. března 1935, R I 238/35.)

Dlužnice Marie V-á navrhla, by exekuce, proti ní vedená okresní ne-
 mocenskou pojišťovnou v M. B. k vydobytí pojistných premií byla podle
 § 1 zákona ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. odložena na dobu po
 31. prosinci 1934 tvrdíc, že provozovala živnost parní pilou a cihelnou od
 roku 1914 do roku 1931, kdy byla nucena pro nepříznivé hospodářské
 poměry a tím způsobený nedostatek práce provoz v podniku zastavit.
 P r v ý s o u d návrhu nevyhověl, vzav mimo jiné za prokázáno, že dluž-
 nice, jež není zapsána v živnostenském rejstříku, zastavila v podniku sice
 práci pro nedostatek objednávek, že však její muž je stavitelem, je po-
 vinen jako hlava rodiny se o rodinu starati a ji živiti a že dlužnice žádné
 jiné zaměstnání neprokázala, takže nelze o ní říci, že by byla nezaměst-
 naná ve smyslu § 4 zák. ze dne 22. února 1934 čís. 34 sb. z. a n. zvláště,
 není-li samostatně výdělečně činná, jak potvrzeno okresním úřadem v M.
 B. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu povinné, usnesení prvního soudu
 změnil a uznal podle návrhu. D ů v o d y: Z potvrzení městského úřadu
 v L. a četnické stanice v L. vychází najevo, že dlužnice, která provoz-
 vala samostatnou výdělečnou činnost výrobu cihel a pilařství, již více než
 dva roky následkem nepříznivých hospodářských poměrů jí neprovo-
 zuje. Rekurentka nemá tedy příjmu uvedeného v § 4 odst. 1. cit. zák., a
 jest ji proto považovati za nezaměstnanou ve smyslu § 4 odst. 2 tohoto
 zák. Ustanovení citovaného § nelze vykládati tak úzce, že ochrany jsou